

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XX. (LXX.) ÉVF. 39. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. SZEPTEMBER 26.

„Jertek, építsük föl!”

Nehémiás ajkáról hangzott el ez a felszólítás (Kr. e. a 440-es években), amikor az Izrael országát is leigázó perzsa király írásos felhatalmazásával a zsebében immár három napja Jeruzsálemben tartózkodott. Három napig éjjelente nézegette az omladozó és részekkel tele kőfalat meg az elégett kapukat. Azért éjjel, hogy ne keltsen fel a tudást és ne tudják meg előre szándékát. Három nap után aztán összehívta a nép vezetőit és felszólította őket: „Jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne legyünk többé gyalázatul!” (Neh 2:17b.) A nép vezetői és a nép meglepő egységgel álltak Nehémiás mellé és „megerősítették kezeiket a jóra”, nagy lelkesedéssel elkezdtek az építést. Az ellenséges indulatú környező népek meg-megújuló ármánykodásai és nyílt támadásai ellenére, meg nem hátráló bátorsággal, példamutató összefogással és buzgó szorgalommal — egyik kezükben fegyverrel, a másikban munkaszerszámmal — nem egészen két hónap alatt kijavították a várfalak sérüléseit és helyreállították a kapukat. Az ősi város ismét biztos védelmet nyújtó központja lehetett Isten népének.

Egyetlen arra hivatott embernek, Nehémiásnak a Jeruzsálembé érkezésével — akinek mind Istentől, mind a perzsa királytól megfelelő felhatalmazása volt — ilyen meglepően lelkes és gyors sikerre jutott a város újjáépítése. Sőt — amint Ezsdrás és Nehémiás könyvéből kitűnik — Jeruzsálem gyors újjáépítése után hozzáálltak ahhoz, hogy az emberek lelkiileg is megújuljanak, a szociális igazságtalanságokat megszüntessék és mind a lelkiek, mind az anyagiak terén rendezett körülmények közé jussanak.

A fogságból visszatért és nagy lelki szétszórtságban levő nép e gyors és fordulalmi erejű megújulásának a története — amelyet Istennek ma élő népe is óhajtván szeretne megélni — arra indít bennünket, hogy kutassuk az okokat: mi a feltétele, milyen rejtett vagy nyilvánvaló útjai vannak annak, hogy az „omladozó várfalak” és az „elégett kapuk” megépüljenek, hogy Isten népe megújulásra jusson...

Az újjáépítés első eszközei azok a

hírnökök voltak, akik elmentek a messze Susán várába Nehémiához és elmondták neki, hogy Isten népe nagy nyomorúságban és gyalázatban van, a várfalakat lerombolták, a kapuk elégették (Neh 1:1—3). Nem tudják, hogy csak ezért mentek-e ezek az emberek közel 2000 km-re Jeruzsálemből Susánba (és aztán ugyanannyit vissza), vagy esetleg más úticéljuk is volt. De az bizonyos, hogy azért mentek, mert nem tudtak megnyugodni népük és városuk romlásán. Őszintén feltárták helyzetüket és tudták, kihez kell fordulniuk. Felismerték, hogy népük és városuk megújulásához emberi eszközökre is szükségük van, és megtalálták az Isten által felkészített alkalmas emberi eszközt. Mert Isten az ő országának építését nem mennyei angyalok, hanem alkalmassá formált emberi eszközök által végzi.

Az újjáépítés ott a messze Susán városában és Nehémiás szívében kezdődött el. Amikor hallotta a hírnökök beszámolóját népének nyomorúságáról, napokon át csak ült, sírt, kesergett, böjtölt és imádkozott a menny Istene előtt (Neh 1:4). Sírt, kesergett és böjtölt, mert igazán szerette népét, a meghanyagott, hűtlen és bűneiben vergődő népet, és őszintén fájt neki nyomorúságos sorsuk. Gedeon szavai jutnak eszünkbe, amikor keserű fájdalommal így szólt az Úr angyalához: „Ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez, és hol vannak minden ő csodadolgai? — Erre az Úr így válaszolt neki: „Menj el és ezzel a te erőddel megszabadítod Izraelt!” (Bir 6:13—14.) Az a fájdalom, melyet az Isten népe iránt érzett szeretet táplál, nagy erőforrás az odaszánt tettekhez! Sírt és kesergett Nehémiás, mert teljes együttérzéssel szívében viselte népe sorsát. Nem szakította el tőlük szívét saját jóléte, főúri kényelme, kiváló bizalmi állása, sem a nagy távolság (őseit közel másfél évszázaddal korábban hurcolták Babilónba). Kész volt mindenét, amivel csak rendelkezett, arra adni, hogy népének ügyében valami jót tehesen.

(Folytatása következik)

Kovács Géza

Új kápolna és székház avatása

A Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa elnökének, Palotay Sándornak a védnöksége alatt megépült és felavatást nyert az a központi székház és kápolna, amely — az egyik tagegyházat gazdagítva — az egész magyarországi egyházi életet prezentálja határon innen és határon túl. Az Evangéliumi Pünkösdi Községe Gizella úti gyülekezetének avató ünnepségére 1976. szeptember 11-én került sor, népes ünnepelő gyülekezet előtt. A megnyitó istentiszteleten — a hazai egyházak, társadalmi szervek és gyülekezetek képviselői mellett — számos külföldi vendég is megjelent. Érkeztek a Szovjetunióból, Lengyelországból, Csehszlovákiából, Romániából, NDK-ból, Bulgáriából és Jugoszláviából, valamint Svédországból, Norvégiából, Angliából, USA-ból és Ausztráliából.

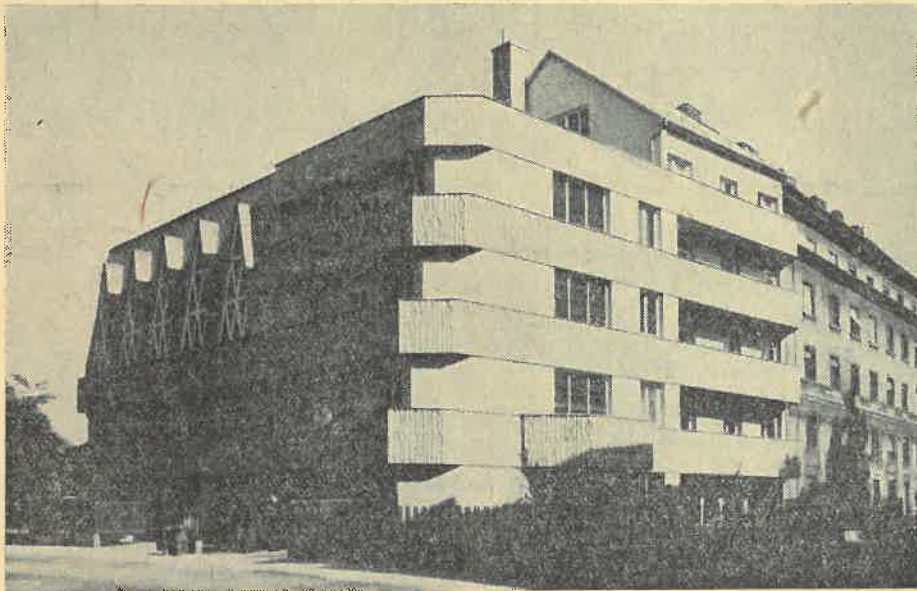
Ünnepi beszédet Palotay Sándor, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke, illetve Deák József, az Evangéliumi Pünkösdi Községe vezetője mondott.

Deák József testvér — előadásában — ismertette az építkezés egész folyamatát, az első tervezetések akkor még annyira merésznek tűnő ötleteitől az egyre szélesebbre növekvő építkezés befejezéséig. Köszönetet mondott egyrészt államunk illetékes vezető szerveinek az elvi lehetőségért és a munkálatokban nyújtott gyakorlati támogatásért, másrészt azoknak a hazai és külföldi gyülekezeteknek és gyülekezeti tagoknak az áldozatos segítségéért, akiknek együttes készsége és szolgálata nyomán az új létesítmény átadására sor kerülhetett.

Az ünnepi beszédek elhangzása után felszólalt Stig Almström svéd, valamint David Östby norvég küldött.

Palotay Sándor elnök testvér ünnepi beszédét lapunk jelenlegi számában közöljük.

Szívből kívánjuk, hogy az új építménnyel nyugodjék mennyei Atyánk áldása; ő adjon további gyarapodást mind a gyülekezet, mind pedig a tagegyházak számára.

Az impozáns székház homlokzata (A „Zenit” Külker. Vállalat tulajdonában levő 5 szintes résszel.)

EBSZ-tanácsülés Budapesten

Az Európai Baptista Szövetség, amely 24 európai ország baptistáinak testvéri együttműködését hivatott biztosítani, ez évi soron következő tanácsulását — mint már korábban ismertettük — Budapesten tartotta szeptember 15-től 20-ig.

A korábbi tervek szerint szeptember 15-én a tanácsülés valamennyi résztvevője megérkezett, és az esti órákban közös baráti beszélgetésben készültek fel a következő napi eseményekre.

A tanácskozás kiemelkedő eseményeként tekinthetjük az ünnepélyes megnyitó alkalmat, amelyet az Evangéliumi Pünkösdi Községe most felavatott új kápolnájában tartottak meg. Erről az ünnepélyes alkalomról részletesebben is beszámoltunk adunk olvasóinknak lapunk következő számaiban.

Környezetvédelmi felelősség

Az Ökumenikus Tanács meghívására az európai teológiai főiskolák etikus professzorainak munkaközössége, a szocietas-etika szeptember 6—10. között Balatonfüreden tartotta évi közgyűlését. A tanácskozás főtémája a keresztények környezetvédelmi felelőssége volt. A résztvevők szeptember 10-én Budapesten találkoztak az Ökumenikus Tanács elnökségével. Ugyanezen a napon dr. Bartha Tibor püspök a magyarországi egyházak életéről tartott előadást. A konferencia képviselőit fogadta Straub István, az Állami Egyházügyi Hivatal elnökhelyettese.

Igehallgatás — Istenismeret

Hogyan ismerhetők meg Isten? Annyit már tudunk, hogy hit által, mégpedig a Jézus Krisztusban való hit által. De hogyan szerezhetjük meg ezt a hitet? Ahhoz, hogy elhiggyük valakinek a létezését és cselekedeteit, első fokon és első sorban hallanunk kell az illetőről, máskepp nem szerzünk róla tudomást. Istent is úgy ismerhetjük meg első fokon, ha hallunk róla.

Az Ige is így igazít el bennünket: „... a hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által” (Róm 10:17). Hallgatni kell tehát az Isten Igéjét, az Istenről szóló beszédet ahhoz, hogy megismerjük őt. Az Úr Jézus Krisztus pedig ígéretet is fűz ehhez a hallgathoz, amikor ezt mondja: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, örök élete van...” (Jn 5:24). Milyen csodálatos ígéret! Nem kell megvárunk a messze jövőt, a tudomány fejlődését, amire kevés az életünk, csak hinnünk kell benne, s örök életünk nemcsak lesz, hanem már van. De nem elég természetesen a pusztá hallás és a pusztá hit. Hitet még senki nem látott, csak a belőle fakadó cselekedeteket. Ezért mondja a mi Urunk: „Bizony, bizony mondom néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet — akkor — nem lát halált soha örökké” (Jn 8:51).

Máté evangélista pedig ezt jegyezte fel az Úr Jézus szájából: „Valaki azért hallja éntőlem e beszédekét és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki kősziklára építette az ő házat: és ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek és beleütözköztek

abba a házba; de nem dőlt össze, mert kősziklára építetett. És valaki hallja éntőlem e beszédekét, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fövényre építette házat: és ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütözközött abba a házba és összeomlott, és nagy lett annak romlása” (Mt 7:24—27).

Hol hallgatjuk legtöbbször Isten igéjét, hol beszélnek róla legtöbbször? A templomban, az imaházban, a gyülekezetben. Ha ez így van — márpedig így van —, akkor aki hanyagolja a gyülekezetbe járást, az nem ismerheti meg Istent, tehát nem kevesebbet veszít, mint az örök életet. Az örök élet ugyanis Istennek és Jézus Krisztusnak a megismerését jelenti (Jn 17:3). Örök életét dobja kockára az, aki nem tesz meg minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy mennél gyakrabban lehessen ott, ahol Isten Igéjét hallhatja. Erdemes-e kockára tenni örök életemet a kényelmesség, az itthagyzandó, a másnak gyűjtött anyagi, a mulandó miatt? Ha ezután sem járok szorgalmasabban Isten házába, mulandó értékek miatt, akkor nagyon rossz üzletet csinállok, olyannyira rossz, hogy mindenemet rajtavesszem, nemcsak evilági, de még a túlvilági életemet is. Ezért mondták nagyon bölcsen istenes öregeink: „A templom a mennyország kapuja”.

Hányszor kell elmennem ahhoz a templomba, imaházba, hogy örök életem legyen, mennyi ígét kell hallgatnom ahhoz, hogy Istent annyira megismerjem, hogy örök életem legyen? Ezt nem tudja megmondani senki. Nem tudjuk. De ha egy autós olyan hosszú útra indul, hogy nem tudja mennyi benzint vigyen ma-

gával, mégis el akar utazni, mennyit fog magával vinni? Amennyit csak bír, sőt: ha tudja, hogy egy mérhetetlenül gazdagabb ország vár, mely minden veszteségét kárpótolni tudja, akkor mindezt pénzzé teszi, beváltja idegen valutává, hogy mindenhol, ahol áthalad korlátlanul vásárolhasson benzint. S van erre bibliai hasonlat is: „... hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván az ember, elrejté, azt; és afelett való örömeiben elmegy, és eladván mindenét amiye van, megveszi azt a szántóföldet” (Mt 13:44). Annyi ígét hallgatom tehát, amennyit csak bírok, és annyszor megyek el arra a helyre, ahol hallhatom, sőt oda, ahol a legtöbb ígét hallhatok, amennyiszor csak tőlem telik. Testvérem, barátom, tőled eddig csak ennyi telt? Mennél többet jár az ember Isten házába, annál többet hall róla, s mennél többet hall róla, annál jobban megismeri Istent, továbbá annál biztosabb az örök élete.

Ezért mondja maga az Úr Jézus egy asszonynak, aki az anyai örömeit — tehát az evilági örömeknek ily önzetlen megnyilatkozását — tartja a legnagyobb boldogságnak: „Sőt, inkább boldogok, akik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt” (Lk 11:28). Az énekíró pedig így foglalja össze az igehallgatás hasznát: „Csak nyerek, míg őt hallgatom, és bűnömöt veszítem. Ő, de áldott ez alkalom, s megnyerve benne minden! Hadd buzduljon szívem fel szent Igédre, add, hogy minden tette-met ezzel mérjem! Csak beszéded figyelem életemben, s ha megtartom, úgy az is megtart engem!”

Balog Miklós

Az aranykopejka

A kánikula utánunk jött a Baltikum-ba is. Lettország fővárosában, Vilnius-ban jártuk az utcákat a rekkenő hőségben. Körülnéztünk, hol szerezhetnénk valami hűsítő italt szomjúságunk oltására. Észrevettem, hogy egyes utcasarkokon automatákat állítottak fel, amelyek néhány kopejka bedobása után a kívánt italt kiszolgáltatták. Jó reménységgel siettünk az egyik ilyen utcasarki automatához. Szódavíz egy kopejka, narancsszörpöt pedig 3 kopejka bedobásával kaphatunk. Kinyitottam hát a pénztárcámat, hogy kivégym a szükséges pénzdarábot, de meghökkenve állapítottam meg, hogy abban 2, 5, 10, 15, 20, sőt 50 kopejkás is volt, de a keresett és szükséges nem. Ott álltunk feleséggel együtt tanácsalanel, szorongással és tikkadtan a „forrás” előtt, s nem juthattunk az éltető, üdítő italhoz, mert nem volt megfelelő értékű pénzünk. Arra kényszerültünk tehát, hogy megszólítsunk egy arraméni férfit, kérve, hogy segítsen ki minket, de neki sem volt csak egyetlen 3 kopejkása és az kellett neki az autóbuszra. Egy másik sarkon szintén kísérltet tettünk, de sajnos sikertelenül. Szinte reménytelenül vándorogtunk a következő automatához, hátha valami „csoda” történik.

Itt éppen két fiatal lány itta a jóízű italt. Kinyitottam pénztárcámat és értéskékre adtam, hogy bármilyen értékű darabot kivehetnek belőle, csak adjanak nekünk 1 db 1 kopejkást, hogy legalább szódavízet ihassunk. Amikor megértették, miről van szó, összenéztek, hamiskásan-kedvesen összemósolyogtak, majd vidám nevetéssel átadtak 2 db 1 kopejkás pénzt s intettek, hogy tegyem zsebre a pénztárcámat. Utána gyorsan eltávoztak. Az egyik pénzdaráb aranyszínű volt, azt elvettem, a másikat bedobtam az automatába, s mohón ittuk a friss szódavízét. Ezután pihenten és felfrisülten ültünk le egy padra, és örömmel gondoltunk a két leánykára. Egyszer csak úgy éreztem, hogy megszólal a nálam maradt aranykopejkás. Felfigyeltem. A következőket mondotta:

„Az 1 kopejkás a világ egyik legnagyobb országában — érték! Akkor is, ha a legkisebb — de érték! Isten országában is az 1 talentum is érték — ha az a legkisebb is!

Ha 1 talentumot kaptunk, ne kicsinyeljük le! Ne is dicsekedjünk vele. Az 1 talentumosnak is teljesítenie kell feladatát! Az 1 talentumot elásó szolgát gonoszoknak nevezte az Úr. Ha többet kaptunk — többet követel majd rajtunk, de az 1 talentumosnak is nagy a felelőssége! Ez a felelősség igen nagy, mivel a hívó ember érzi, hogy a kegyelem által Isten munkatársa lesz. Jól tudja azt is,

hogy ez a kiválasztás nem azért esik rá, mintha Isten egymagában nem győzné a munkát, hanem hogy megmutassa hozzánk hajló szeretetét. Ez készíteti a megbízottat arra, hogy feladatának elvégzése győzelemmé váljék, mert csak ebben az esetben illenek rá az írás szavai: Győzni fognak, s az Úr visszajövelekor utolsókból elsők lesznek. Ők fogják bírní akkor a földet! (Jel 2:26—27.)

Előfordul, hogy valaki arról panaszkodik, hogy nem kapott lelki ajándékot. Az ilyen panasz alaptalan! Helyesen akkor gondolkodunk, ha tudatában vagyunk annak, hogy nem Istenben van a hiba, hanem bennünk. Ne azt kérjük, hogy Isten adja magát nekünk, hanem hogy mi adjuk oda magunkat neki. Csak ezután kérhetünk tőle bármit. Tudnunk kell, hogy az Úr Jézus nem az egyéni kiválóságot és nem az egyéni érdemet jutalmazza, mert ugyan micsoda kiválósága és érdeme lehetett azoknak az egyszerű és jámbor halászoknak, akiket elhívt! Sokkal inkább szabad tetszése szerint hív el, és az ő érdemének elfogadása teszi hálássá s indítja gyümölcs-termésre az embert. Mert amerre az Úr Jézus járt, ott sokan voltak bölcssek, kitűnő szónokok, akik gyűjtő hatású beszédekkel tömegeket tudtak volna megmozgatni. Voltak gazdag emberek, befolyásos férfiak, akiknek a szavára talán tízezrek elindultak volna, ámde az Úr szegény, tanulatlan, egyszerű embereket hívott el, akiknek minden gazdagságuk — az a talentum volt, amit tőle kaptak.

Hallgattam, hallgattam a kopejkás szavait, s megállapítottam, hogy az 1 kopejkást nem pótolhatja semmi, mert az automata csak az arra méretezett érmét fogadja el! A kopejka bebizonyította, hogy feladatát híven teljesítette, mert helyette azt más senki, még a nagyobb értékű érme sem végezheti el!

Ez az eset megtanított arra, hogy vegyem feladatomat, amit az Úrtól nyertem, nagy kitüntetésnek, méltóságnak, felelősségnek! Csak egy pohár vizet a szomjasnak, csak egy baráti kézszorítást az elhagyatottnak, csak egy imát barátainkért és ellenségeinkért, csak egy bátorító mosolyt, amellyel helyreállíthatom valakinek a lelki egyensúlyát — s máris megszépül körülöttem a világ, az élet!

Az arany színben játszó — nekem aranyat érő — 1 kopejka íróasztalom fiókjában van. Emlék és emlékeztető. Állandóan figyelmeztet arra, hogy teljesítem feladatomat mennyei Gazdám akarata és jótetszése szerint!

Cserhalmi Imre

Nehémiás hazatérése

Nehémiás nevének jelentése: Isten vigasztalása. Juda törzséből származik, Artahsasztá pohárnoka. A fogságban született nemzedékekhez tartozik. Igaz ember, nemes jellem. Nagylelkű, őszinte, hűséges, nagyszerű hazafi. Személye azonnal fölkelte érdeklődésünket. Jó diplomata. Szívében végtelen szeretet ég Isten iránt, de nem felejtí el, hogy emberekkel van dolga. Jó vezető, gyakorlati érzékkel bőven meg van áldva. Nagy szíve, Isten iránti ragaszkodása az ismert életszakaszban mindig jellemzi. Értelme, rátermettsége biztosította munkájának eredményességét. Mindenkiel bátran szembeszáll Isten és az igaz ügy érdekében.

Artahsasztá és főfelesége Damaschia különösen kedvelte a jó megjelenésű, okos férfit. Az a tény, hogy pohárnok volt, egyben azt is jelentette, hogy a király legnagyobb bizalmát élvezte.

Könyvét így fejezi be: „Emlékezzél meg rólam, Istenem, az én javamra!”

A profán történelem tudósítása szerint próbáljuk vázolni Nehémiás hazatérésevel kapcsolatban a kor eseményeit. Artahsasztá uralkodásának 20. évét kell vizsgálnunk. Ez az év 445.

A Perzsa Birodalmat ekkor már csak a jólszervezettség erős váza tartja össze. A Megabizosz-féle lázadás 450-ben robban ki. Ezután egymást érik a lázadások. Néhány év múlva Megabizosz fia, Zopirosz szít felkelést Kariában és Lídiában. E vállalkozások sikere méginkább fölbátorítja a többi tartományfőt is. Hűségük már csak a körülményektől, olykor szeszélyeiktől függ. A „nagy király” lassan „báb király” lesz.

Nehémiás hazabocsátása a sikeres lázadásorozat utánra datálható, mégpedig időben egész közelre ezekhez a lázadásokhoz. Palesztinában aligha tarthat lázadástól a király, ha az ottani problémák rendezését egy olyan hű alattvalóra bizza, mint Nehémiás.

A hazatérés feltétele a királyi jóváhagyás volt. Nehémiásnak ezt kellett először megszereznie. Mielőtt ezzel próbálkozott volna, Istenhez fordult segítségért. Ezt az őszinte esdeklő fohászt tartalmazza az 1. rész. (Hanáni, akiről 1:2 szól — ha a szöveget szó szerint értjük — Nehémiás testvére. Az a kép, amelyet Jeruzsálemről fest társaival együtt, arról tanúskodik, hogy jelen volt Jeruzsálemben akkor, amikor a környező népek, főleg a samáriaiak, Artahsasztá levelére támaszkodva a már épülőben levő falakat lerombolták. Artahsasztá levele csak annyit mond, hogy meg kell állítani az építést, ez azonban már elegendő alap a rombolásra is.)

A királyi hozzájárulás megszerzéséhez néhány hónap múlva jött el az alkalmas

idő. Nehémiást megtörte a bánkódás Juda miatt és ezt észrevette a király is. A pohárnok leleményessége mutatkozik meg abban, hogy úgy tudja rendezni az eseményeket, hogy a király éppen felesége társaságában van, amikor ő a legszomorúbb. Damaspiával kapcsolatban már említettük, hogy rokonszenvezett a monotheista zsidókkal. Szinte baráti körben vannak most, amikor Nehémiás előhozakodik kérdésével: Jeruzsálemet szeretné újjáépíteni! A királynak csak annyi a kikötése, hogy ne telepedjen le Jeruzsálemben, hanem jöjjön vissza az udvarba. Nehémiás készséggel megmondja az időpontot, amikor visszatér. Ajánlólevelet kap, némi katonai kísérettel, és elindul. Libanonhoz érve valószínűleg elintézi a farendelést. Samáriában bemutatja a királyi engedélyt az ottani kormányzónak, ezen a réven aztán Szanballat és Tóbijjá is megtudja, hogy az új judai kormányzó Nehémiás, a király kedvelt pohárnoka. Nem csoda, hogy bosszankodnak emiatt (2:10).

Nehémiás munkásságát (445—432) Jeruzsálemben érkezése után azzal kezdi, hogy titkon felméri a romokat, terveket készít, majd közli szándékát Jeruzsálem vezető embereivel, akik mindenben támogatják őt. Az építkezés megkezdésével egyidőben megindul az ellenpropaganda is (2:19), Nehémiás azonban radikálisan elszigeteli magát az ellenségtől (2:20).

A 3. rész a tervszerű építkezést részletezi. A falak építése aránylag problémamentes volt, hisz a követ nem kellett bányászni és szállítani, ott volt a régi fal kőmaradványa, amit fel lehetett használni. Nehezebb feladat volt a kapuk elkészítése, hisz a fa nem egy-két nap alatt érkezett meg Libanonból, Judában pedig arra alkalmas fa nem volt. A „munkavezető” szerepét Nehémiás személyesen töltötte be. Voltak vidéki városok, különféle céhek, sőt magánemberek is, akik bizonyos falszakasz építését vállalták. Építettek a papok Eljásib főpap vezetésével, építettek a lévíták is.

Hagyományos bibliafordítások az eredeti héber szövegtől eltérően a 4. részt a 3. rész 33. versével kezdik. Az új fordítás a helyes rész-felosztást követi, azaz a 4. rész 1. verse megegyezik a régebbi fordítások 4. részének 7. versével.

Az építkezéssel kapcsolatos munka-felosztást a 3. rész 1—32. versei közlik. 3:33—4:17-ig a falépítők elleni szervezkedéseket és az építők óvintézkedéseit találjuk rögzítve. A legtöbb problémát a samáriai Szanballat, az ammoni Tóbijjá és az arab Gesem okozta. Ezekről a nehézségekről legközelebbi számunkban olvashatunk.

Ifj. Almási Mihály

Nem szégyenült meg hitében (2.)

Meleg nyári nap volt, amikor a Bristol melletti Ashley-Hillből vezető árnyékos úton ballagtam, hogy eljussak a Müller György által alapított világhírű árvaházba. Mikor az út legmagasabb pontját elértem, elem táruáltak azok a nagyszerű épületek, amelyek több mint 2000 — többnyire árva — gyermeknek adnak menedéket. Ezeket olyan ember építette, aki a hit valóságáról és erejéről szinte példátlan leckét adott a világnak.

Először a jobb oldalon fekvő házhoz jutottam: itt él munkatársaival — igénytelen egyszerűségben — az a kegyes pátriárka, akinek nevét az egész keresztény világ ismeri.

Mikor beléptem a kapun, egy pillanatra megálltam, hogy megszemléljem a nagy épületeket.

Csengetésemre egy árva gyermek nyitott ajtót, és felvezetett a széles kölépcsőn. Egy hosszú folyosón mentünk végig, a tiszteletreméltó alapító szobáig. Müller György akkor már elérte a 91. életévét. Jelenlétében valami csodálatos áhitattal átéreztem a régi világot. „Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén ember orcáját becsiöld meg” (3Móz 19:32). Meleg kézsorítással, szívélyesen köszöntött.

Van valami nagyszerű abban, ha olyan emberrel vagyunk együtt, akit Isten nagy dolgok véghezvitelére használt fel; még nagyszerűbb a hangját hallani; de mindkettőt felülmúlja közvetlen kapcsolatba kerülni szellemével, és érezni lelkünkben a belőle áramló meleg fuvallatot. Abban az órában olyan közösségre jutottunk, melynek emléke mindörökre lelkembe vésődött. A Magasságos Isten eme szolgálja megnyitotta előttem szívét, tanácsolt, velem imádkozott és megáldott. Abból, amit elmondtott, sok mindent el fogok most beszélni azzal a buzgó könyörgéssel, hogy váljék hasznára sok ezer zarándoktársamnak. Abban az órában úgy tűnt, mintha a láthatatlan világ

kövele lenne; elvitt engem a menny kapujába, ahol éreztem az örökkévalóság lehetőségét. Nyilvánvaló lett előttem, honét való az a hatalmas szellemi erő, mely eltöltötte. Úgy találtam, hogy a hit öreg bajnoka erőinek teljes birtokában van, és meg nem szűnt Istent dicsérni, aki népének minden imáját hallja és meghallgatja.

En magam csak keveset beszéltem. — Úgy találta, hogy Isten mindig beváltotta ígéreteit? — kérdeztem feszült érdeklődéssel.

— Mindig — felelte gyorsan és nagyon komolyan. Hetven év alatt minden szükségünket, mely e munkával kapcsolatos volt, megelégitette. Több mint 9500 árvát neveltünk mind mostanáig, de soha, egyetlen étkezést sem kellett kihagynunk! Soha! Több mint százszor kezdtük a napot úgy, hogy egyetlen filér nem volt a pénztárunkban; de menyeyi Atyánk mindig elküldte segítségét, abban a pillanatban, amikor valóban szükségünk volt rá. Soha nem fordult elő, hogy ne tudtunk volna igazán tápláló ételt tenni az asztalra. Egész időnt át mindig Istenben bízhattam, az élő Istenben és csak őbenne. Huszonnyolc millió márkát küldtek imámra feleletként. Evente egymillió márká volt a kiadásunk, és a pénz mindig abban az órában érkezett, amikor szükségünk volt rá. Nincs a világon olyan ember, aki azt mondhatná, hogy valaha is csak egy filért is kértem volna tőle. Nincsenek bizottságaink, gyűjtőink, alapítványaink és hagyatékaink; minden a hitből fakadó imádság gyümölcse, mert én egyedül Istenben bízom. Neki sokféle eszköze van arra, hogy az emberek szívét megindítsa, hogy minket kisegítsenek. Amíg én imádkozom, ő majd ezt, majd azt szólítja meg, a világnak egyik vagy másik részén, hogy küldjön nekünk segítséget. A napokban történt például, hogy az esti istentisztelet után — amelynél én prédikáltam — egy új nagy összegű csekket nyújtott át az árváink számára. — Olvastam életrajzát, Müller úr, és

feltűnt, hogy a hite olykor mily kemény próbára tétetett. Ma is megtörténik ez?

— Hitem ma is oly nehéz próbáknak van kitéve, mint bármikor ezeltől, és a nehézségeink számosabbak, mint valaha. Pénzügyi kötelezettségeink teljesítése mellett — folyamatosan — alkalmas segítőköt kell találnunk és megfelelő helyet az árvák száai részére, akik intézetünket végleg elhagyják. Segélyforrásaink is gyérén csörgedeznek. Csak néhány hete is majdnem teljesen kifogytunk az anyagiakból. Összehívtam kedves segítőtmeit, és azt mondtam nekik: imádkozzatok, testvéreim, imádkozzatok! — Szinte azonnal! kaptunk 2000 márkát, majd négyezret, és néhány napon belül 30 000 márká jött össze. De úgy, hogy szüntelenül hitünkre és imáinkra voltunk utalva. Milyen jó az élő Istenben bízni, hiszen ő maga mondja: „El nem hagylak téged, sem el nem távozoim tőled!”

Hatalma végtelen. Legyen áldott dicső neve mindörökké! Dicsérjük őt mindenkor, mindenért! Gyakran dicsértem azért, mert küldött 50 fillért, de éppúgy dicsértem, mikor 24 000 márkát küldött.

— Soha nem jutott eszébe, hogy félretegyen valamit a nehéz időkre?

Müller György nagy hévvel így felelt: A legnagyobb boldogság lett volna. Hogy tudnék imádkozni, ha alapítóke van a páncélszekrényben? Isten biztosan így felelne: elő vele, elő az alapítókéval, Müller György! — Nem, ilyemi soha nem jutott eszembe. A mi „tőkének” a mennyben van. Az élő Isten elégséges nekünk. Éppúgy bíztam benne, amikor csak 20 márkám volt, mint amikor ezrekkel rendelkeztem, és soha nem bíztam benne hiába. Áldott az az ember, aki benne bíz!k!

Ez arra készítetett, hogy így szóljak: — Akkor természetesen arra sem gondolt, hogy saját maga számára félretegyen valamit.

Soha nem felejttem el azt a méltóságot, ahogy erre válaszolt. Mindaddig összekulcsolt kézzel ült velem szemben, szeméből nyugodt, elgondolkodó lélek tekintett ki rám. Leginkább előredőlt, a

padlót nézte. Most azonban felemelkedett, és néhány pillanatig úgy nézett rám, hogy tekintete lelkem legmélyéig hatolt. Magasztos fenség volt szemeiben, melyek annyi szellemi kijelentést láttak, és az istenség mélyére tekinthettek. Nem tudom, alantasnak tartotta-e a kérdésemet, vagy őembere utolsó maradványait érintette az, mindenestre nem adta jelét annak, hogy lelke mélyén felindult. Egy kis idő elteltevel, miközben arca szinte prédikált és szeme mély tűzben ragyogott, kigombolta kabátját, és zsebéből elővett egy régimódi erszényt, melynek rekeszeiben külön voltak téve a különféle pénzek. Kezembe adta, és így szólt:

— Ebben az erszényben van minden földi vagyonom! Hogy magamnak takarékoskodjam? — Soha! Ha a magam számára kapok pénzt, azonnal Istennek adom át. Egyszer 20 000 márkát kaptam ajándékba — soha nem tekintettem magaménak. Azoké, akikért élek és szolgállok! Magamnak félreteenni? Soha nem merném megtenni! Azt jelentené, hogy szégyent hozok szerető, kegyelmes, mindenható Atyámra!

Visszaadtam Müller Györgynek az erszényt. Megmondta, mennyi pénz van benne, azt is, hogy mennyit adott az árvaháznak és a Biblia terjesztésére; nincs bátorságom, hogy a két adatot nyilvánosságra hozzam.

(Folytatása következik)

Új kenyér

Az új kenyérről emlékeztünk meg augusztus 15-én Magyarombegyházán. Kedves ünnepi alkalmat adott Isten, amikor elmondhattuk ismét, hogy megteltek a raktárak búzával, megízlelhetjük az első kenyert. Megállapítottuk, hogy Istenünk gondoskodó szeretete végtelen. Az igehirdetés szolgálatát Kovács Dániel testvér, a nagyvansányi körzet lelkipásztorja végezte. Kovács tv. gyülekezetünk szülötte. Felavatása után az első alkalom volt, amikor szolgálhatott szülőföldjén, szerettei között.